

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 24. maja.

Kranjski Nemci in nemškutarji so že nekaj časa malo mirnejši postali, nič več ni slišati o njih delovanju. Tudi v poslednji sesiji kranjskega deželnega zbora neso kazali več prejšnje bojevitosti, celo za nov volilni zakon so glasovali, četudi bi ga bili lahko podrli. A iz tega nikdo ne sme sklepati, da mirujejo, da ne delajo več na ponemčenje Slovencev, kjer je to le mogoče, njih delovanje je le bolj skrito, tajno, zaradi tega tem nevarnejše.

Od nekdanj bilo je tem našim nasprotnikom ponemčenje šol najboljše sredstvo, doseči svoje namene. Zato so se povsod dosledno ustavljali, da bi se slovenščini v šoli dale tiste pravice, katere jej gredo božjih in človeških zakonih, poleg tega so se trudili, kjer mogoče v šolo uriniti pouk nemščine, in začeli so plačevati one učitelje, ki so s poučevanjem nemščine in z zanemarjenjem družih predmetov začeli begati našo mladino: kjer pa sami neso mogli, jim je pa pomagal zloznani nemški schulverein.

Z velikimi težavami posrečilo se je v Ljubljanske ljudske šole uvesti slovenski učni jezik. Od tistega časa pa skušajo nemškutarji, da bi v Ljubljani ustanovili posebno nemško ljudsko šolo, katere pa našemu mestu ni prav nič treba, ako se pomisli, da skoraj vsi otroci, tudi oni naših nemškutarjev, znajo slovenski jezik boljše, nego nemški, in je tukajšnja vadnica večinoma nemška, kar sta dva nemškutarja sama v deželnem zboru priznala in tukajšnja evangelijska šola popolnem nemška.

Ali ti gospodje bi radi dokazali, da je Ljubljana nemško mesto, „eine echte deutsche Patristadt“, kakor je nek tukajšnji nemškutar pred leti pisal nekemu nemškemu ilustriranemu listu, ki izhaja v Lipskem. Zato pa jim treba nemške šole. Že precej časa so po mestu nabirali podpise za tako šolo, da bi potem prisilili mestno občino, jim jo ustanoviti. Poročali so že nemškim listom, kako veliko otrok so že dobili za nemško šolo, potem je pa zopet cela stvar v vodo pala, že neso imeli toliko sreče, kakor se so bahali. V nekej tukajšnji tovarni je poslovodja res bil pregovoril nekaj delavcev, da so se podpisali, da pošljejo otroke v nemško šolo.

Delavci so pa to storili samo zato, ker so mi-

slili, da gospodar tovarne to želi, a ko so zvedeli, da to ni res, so pa preklicali svoje podpise.

Naše nemškutarje pa označuje še posebno neka lastnost, po kateri se ločijo od njih moravskih bratov, ki sedaj na lastne stroške zidajo veličastno poslopje „Nemški dom“. Ta lastnost je, da ničesar ne marajo žrtovati iz svojega lastnega žepa, radi bi, da bi oni sami gospodarili, drugi pa plačevali. Čehi na Dunaji so na lastne stroške postavili svojo šolo, kaj tacega pa našim nemškutarjem ne pride na um. Hoteli so le, da bi jim mesto ustanovilo tako šolo, ali pa, da bi jim pripomogel schulverein, kateri je neki obljubil vsem učencem bodoče nemške šole v Ljubljani preskrbeti knjige, ako je to res, kar so takrat pripovedovali, ko so po mestu podpise za nemško šolo lovili. Ta verein pa vender ni bil pripravljen, sezidati jim nemške šole, ali kali, kajti obrnili so se zato drugam.

Že več let opazujemo, da kranjska hranilnica posebno podpira nemštvo na Kranjskem. To društvo so dobili nemškutarji v roke, in potem skrbé, da noben narodnjak vanj ne pride. Tukaj je tisti kapital, s katerim so se že toliko let bahali naši nemškutarji, kateri je na razpolaganje njih namenom. Ko so letos delili razne svote za dobrodejne namene, dovolili so za razna nemška društva jako znatne svote, dobro so obdarovali nemški okraj Kočevski, narodnim zavodom so pa dali ravno toliko, da so jih odrajtali.

Pa vender vsak nepristransko sodeč človek ve, da jedino narodna društva in narodne šole pospešujejo omiko v deželi, pa kaj je nemškutarskim kolovodjam za omiko mari! Zkoz vse delovanje kranjske hranilnice vleče se rudeča nit, nit ponemčevanja naše dežele.

Tako smo tudi sedaj izvedeli, da je kranjska hranilnica dovolila na predlog gosp. dr. Suppana in dr. Schreia, katera jedina tam odločujeta, drugi le prikimujejo, jako znatno svoto, več tisoč, za ustanovitev nemške šole v Ljubljani. Od neke strani se nam pa poroča, da hoče dati poleg tega še zavetje tej šoli v poslopji sedanje realke. Ko to slišimo se nam nehote vsiljuje vprašanje, ali je Kranjska hranilnica bila opravičena to storiti?

Gotovo nikakor ne! Kdo je skupaj nosil tisti denar, ki leži v hranilnici. Morda kranjski nemškutarji in Nemci? Ne, ampak naši slovenski

večinoma gorenjski kmetje, blapci in dekle. Ko bi teh ne bilo, bi naši nemškutarski gospodje v hranilnici ne imeli s čim gospodariti, ne bilo bi tistega kapitala, na katerega so prejšnja leta tako radi pritrkavali. Ti kmetje slovenski pa gotovo ne želé, da bi se ponemčevalo po Kranjskem, nemškutarji gotovo sami dobro vedó, da na kmetih jim pšenica ne raste, tega so se pri vsakih volitvah lahko prepričali. Spodobno bi že tako bilo, da bi se oziralo na uložitelje, ne pa delalo proti njih volji, pa to je celo v §. 12 ces. ukaza s 2. sept. 1844, ki se tiče hranilnic, zapovedano. Sicer pa določujejo pravila Ljubljanske hranilnice, da se sme, ko je že dovolj storjeno za varstvo ulog, darovati za splošne dobrodejne in deželne koristi. Kaka korist bode pa imela dežela ali mesto Ljubljansko od nemške šole. Nobena druge, nega da se bode v tej šoli vzgojevala mladina v antipatiji do slovenskega prebivalstva, da se bode tedaj ohranil narodni prepir v deželi. Za izučenje nemščine pa take šole tudi ni treba, ker je v vseh mestnih šolah za izučenje tega jezika že dovolj skrbjeno, kolikor je to mogoče brez škode družim predmetom. Da bi se pa ponemčevalo na škodo družim predmetom in v mlada otročja srca cepilo sovražstvo da večine prebivalstva Ljubljanskega mesta in kranjske dežele, to pa ni nikaka občna korist dežele ali mesta, ampak le škoda, to mislimo, da razume vsak, komur je korist dežele ali mesta kaj mari, ali kogar ni popolnem oslepila strast.

Mi mislimo, da že iz tega vsak previdi, da bi nemška šola v Ljubljani, kakeršno zahtevajo naši politični sovražniki, v deželi imela le političen in provokacijski, a nobenega pedagogičnega smotra. Ravno tako so hranilnične gospode mogli le politični nameni voditi, da so dovolili to veliko svoto, da omogočijo tej šoli stopiti v življenje.

Naloga prvega denarnega zavoda v deželi pa nikakor ne sme biti pospeševati take strankarske namene. Ekonomični položaj dežele pa tudi ni tak, da bi opravičeval tako postopanje, da bi smela kranjska hranilnica, katere ustanovitelji so gotovo imeli občne koristi dežele pred očmi, kar tako denar proč metati. Kmetijski stan je že propal, obrtnija peša, deželni zbor je že bil prisiljen sklicati enketo, da se je posvetovala, kako opomoči temu slabemu stanju.

Ali bi ne bilo umestno in hvalevredno, da bi

LISTEK.

Potovanje križem domovine.

Opisuje Prostoplav Kretanov.

XXXVII.

Na Šubičevem domu.

Prekoračil sem bil v drugo na svojem potovanju mejo slovenske domovine, da se umaknem odurnim prizorom po njej razsajajočega strankarskega prepira in ondu na solčnih obalah kvarnerskega zaliva v divni, s trtami, oljkami, lovorjem in kostanjevjem prepleteni Liburniji, mej blagimi, s politično strastjo neokuženimi ljudmi, preživel sem blažene, srečne dni, utopljen v arkadično-brezskrbno „dolce far niente“. Neizbrisni mi ostanejo v duši slastni utisi, katere sem si prisvojil na pr. na Trsatu, v Opatiji, v Lovranu, Mošćenicah itd. — toda o tem bodem poročal o drugi, ugodnejši priliki!

Prišedši čez poldrugi mesec nazaj v Ljubljano, zagledam po uličnih vogalih prilepljene volilne oklice. Ker mi zdaj umirjena, s svetlobo južne lepote na-

pojena duša ni bila vzprejemljiva za hripavi krik volilnih agitacij, obrnem se nemudoma ter se napotim nazaj na kolodvor in — prvi vlak, ki je odhajal iz Ljubljane, ponesel me je zopet ven v širni svobodni svet in sicer proti zapadu, na — Gorenjsko.

Bilo je vedro vzpomladno jutro. Po dolgotrajnem deževju pomaknili so se bili oblaki za gore in blagotvorni solnčni svit je oblijal pomlajeno, z nežnim zelenjem pregrneno zemljo. Po drevju se je zibalo pisano cvetje in po sinjih višavah žvrgoleli so škrjanci svoje jutranje pesni. . . . A glej ga, porrednega vetrnjaka aprila!

Jedva je vlak pridrčal na Sorško polje, ulije se nepričakovano zopet dež. Uvidel sem, da sem se vrnil še prerano z juga.

Izstopim na — Loški postaji, ter se peljem v mesto. Na „Štemarjih“, kjer sem predlanskim v senci zelenih kostanjev preživel par mirnih dnij, — vsled deževnega vremena tedaj ni še bilo tiste sladke, idilske prijetnosti, ki se po leti tukaj razgrinja. Sedem zopet na voz, ter se odpeljem ob Poljanščici gori po dolini in črez poldrugo uro sem bil v — Poljanah.

Tu sem krenil najprej k cerkvi ter si jo ogledal od zunaj in znotraj. Poljanska cerkev je nenavadno visoka, enakomerno vzgrajena, ima lep, arhitektonski proizveden portal, visok zvonik, z lepo izdelano streho; pet ličnih altarjev, mej katerimi se odlikuje glavni altar s posebno vzvišenostjo in lične hrastove klopi, okrašene ob straneh z izrezljanimi arabeskami in na vrhu pročelja so angeljci z raznimi verskimi znamenji. Jako ličen je tudi cerkveni tlak.

Okrog cerkve stojé prijazne, lepo pobeljene hiše z nadstropji, svetlimi okni, z višnjevimi okviri in vetrnicami. Mej hišami je razno sadno drevje in vrti ob katerih se prostira zeleni travnik tja do Poljanščice, tekoče od zahoda sem dolí mej nedaleč vsaksebi razmaknenimi holmi. . . .

Od cerkve šel sem preko Ločivnice mimo pisano slikane kapele ven na konec vasi v pohode na — Šubičev dom, stoječ tu ob vznožji zelenega, s slivjem in jablanami obsajenega, smelo navzgor se vzpenjajočega griča.

Ondi me vzprejme pred nekimi dnevi domov došli starejši sin, gospod Janez Šubic ter me

hranilnica, ki jej denarja ne manjka, tudi prihitela na pomoč in tako koristila deželi. Ali naj bi vsaj kmetiskim posestvom dovolila višji kredit, s tem bi rešila marsikatero rodovino propada. To bi bilo hvaležno. Posojilnicam, ki delujejo za povzdigo ljudskega blagostanja, bi pa tudi hranilnica lahko kaj pomagala, kar storé nekatere druge hranilnice. Se ve, da tu ne gre za kako darilo, a posodila naj bi jim denarja na zmerne obresti, to že delajo druge hranilnice, ki neso tako bogate kakor je kranjska, katere pa ne zlorabijo svojih kapitalov v to, da bi sejale sovraštvo mej deželane.

Ako prav prevdarimo, ravno kranjska hranilnica prav malo stori za povzdigo blagostanja dežele, to se pa posebno vidi, ako jo primerjamo z družimi hranilnicami. Danes ne bomo navajali v tem oziru nikakih števil, ker smo že pisali o tej stvari, in morda še nekaj pridemo na to, sedaj pa nam zato manjka prostora.

Vprašanje navstane, kako temu priti v okom, da ne bi mogla kranjska hranilnica tako pospeševati germanizacije v deželi, kakor jo sedaj, s svojimi denarnimi sredstvi. Seveda mnogo bi pri tem lahko storila politična oblast, ker hranilnica to dela mnogokrat, zlasti v danes omenjenem slučaju, proti zakonu o hranilnicah. A od te strani nam ni pomoči pričakovati, kajti ponemčevanje je danes pri nas v modi.

Morda bi pa vendar ne bilo napačno tudi tu poskusiti poiskati pomoči. Kar se tiče nemške šole bode Ljubljansko mesto gotovo še imelo kako besedo govoriti, ker ni misliti, da bi ves čas hranilnica sama vzdrževala šolo. Stori bode najbrž, kakor skuša nemški schulverein, da bo nekaj sama dala, nekaj pa skušala dobiti od mesta. Sicer je pa dolžnost vsakega narodnjaka v mestu s poučevanjem na to delati, da ta ponemčevalnica ne bo dobila dosti otrok.

Pred vsem je pa treba na to gledati, da se kmalu oživi konkurenčni zavod, Ljubljanska mestna hranilnica. Ni dvombe, da bode ta kmalu dobila dovolj denarja, ker narodni slovenski kmet bode gotovo rajši nosil prihranjeni denar v mestno hranilnico, ki bode v rokah narodnjakov, kakor pa v sedanjo, ki je v rokah najhujših naših nasprotnikov, zlasti, ko se bode preveril, da garancija mesta daje dovolj varstva za uloge. Mestna hranilnica bi pa potem s svojim denarjem tudi, kolikor bi bilo v njenih močeh, podpirala naše posojilnice, in tako si pridobila neprecenljive zasluge za povzdigo narodnega blagostanja. To bi pa tem lažje storila, ker bi svojega denarja ne izposojevala iz dežele, kakor kranjska hranilnica, ki daje denar, da si Gradčani hiše zidajo, ker je njih vodjam a la Schrei, Suppan et consortes največ ležeče na blagoru in veličanstvu Nemcev.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 24. maja.

Zasedanje **državnega zbora** se bliža h koncu, v ponedeljek bode baje poslednja seja. Včeraj so bile volitve v delegacije. Zadeva severne železnice tedaj ne bode rešena v tem zasedanju.

Notranji razpad **levičarjev** je vedno vidnejši. To kaže tudi to, da je toliko javkanja zaradi

uvede v gorenje nadstropje. Tu sem došel v pristen umeteljniški dom, olepšan takoj pri urodu, po stopnicah, hodnikih in vseh sobah prvega in drugega nadstropja z raznovrstnimi slikarskimi in podobarskimi izdelki. V prvem nadstropju je podobarska delavnica, kjer se pod vodstvom starega g. Štefana Šubice, očeta naših bratov-slikarjev, Janeza in Jurija Šubice, izdelujejo različna cerkveno-mizar-ska, podobarska in pozlatarska dela. Ta dela izvršujeta mlajša sina s tujimi pomagači.

Dospelšega gori v drugo nadstropje v slikarski atelije, pozdravita me presrečno prijazna roditelja nadarjene naše slikarske dvojice in ob ogledovanju mnogovrstnih po stenah razobešenih slik, studij in tvoril razvil se nam je živahen razgovor o — slikarstvu, za katero je zavzeta vsa Šubičeva obitelj.

Štefan Šubic je visokostasen čestitljiv mož s prijaznim, ljudomilim obrazom, zanimivo glavo, nad visokim, izbočenim čelom dičijo mu srebrni kodri. Ljubeznjive njegove oči se mu iskrijo pri govorjenju o priljubljenem mu predmetu, kateremu je posvetil vse svoje življenje in imenje. Štefan Šubic je zdaj v 64. letu, čvrst in dobrodušen. On je samouk, ki

odstopa dr. Koppa. Kar naravnost se priznava, da tej stranki manjka nadarjenih elementov. Zato pa tako prizadevanje, da bi dr. Koppa zopet v kakem okraji urinili v državni zbor. „Prager Tagblatt“ toži, da celo v središču našega državnega življenja, na Dunaji, radi nejedinstvi Nemcev narašča moč njih narodnih nasprotnikov, ravno tako, kakor v planinskih deželah, kjer so ultramontanci se odločili od narodnih Nemcev. „Bohemia“ pa pravi, da bi obupa, ko bi premišljeval, kako je „zjedinjena levica“ potrebna oživljajočega pomlajenja.

V parlamentarnih krogih se govori, da bode mesto barona Widmanna grof Vetter imenovan **moravskim** deželnim glavarjem. Grof Vetter ne pripada k nobeni stranki, a v važnejših vprašanjih se strinja z desnico državnega zbora.

Vnanje države.

Srbsko ministerstvo je predložilo skupščini finančne predloge. Skupščina se bode posvetovala o finančnih zakonih, o tiskovnem zakonu, o varstvu trgovinskih znamk in o potrebnih specialnih kreditih. Za posvetovanje budgeta se bode po žetvi v Belem gradu zopet sešla. Radikalci imajo 14 mandator, vseh pet liberalnih mandatov je zavrgel verifikacijski odsek.

V Parizu se je osnovala „francoska družba za Tonking in Indo-Kitaj“, katere namen je okoristiti se novih **francoskih** pridobitev. Družba bode v Tonkingu, Anamu in Cochinchini osnovala trgovska podjetja, zidala železnice, nakupovala posestva, obdelovala rudnike in kamnolome, zidala fužine in ustanovljala banke — Princ Viktor Napoleon, ki ne živi prav v prijateljstvu s svojim očetom, ker bi proti njega volji rad igral rolo pretendenta, ostavil je hišo svojega očeta in najel svoje stanovanje. To bo še povečalo razpor mej bonapartisti.

Odkar je bil shod narodnih liberalcev v Berlinu in so se ti malo približali politiki **nemškega** državnega kancelarja, so se mišljenja v Berolinskih vladnih krogih nasproti katolikom na slabše obrnila. Vsaj vladni listi jih zopet hujše napadajo in videti je, da jim vlada v nobeni zadevi ne bode več pripravljena odjenjati. Vatikanu očitajo ti listi, da se vedno bolj udaja poljskim uplivom.

Ob jednem z Midhadom pašo je v Taifu umrl še drugi pregnani **turški** državnik, Mahmud Damat paša. Nagla smrt teh dveh državnikov, ki nesta bila v sultanovej milosti, se mnogim dozdeva čudna, in misli se že, da sta morda umorjena, kar bi na Turškem ne bilo nič novega. Taif je daleč in se bode težko kdaj kaj gotovega izvedelo.

Angleška ekspedicija v **Sudan** je že sklenjena stvar. Angleška admiraliteta je že naročila, preskrbeti 30 majhnih Nilovih parnikov; angleški oskrbovalni urad v Kajiri misli nakupiti 12.000 velblodov in v angleških arzenalih je veliko gibanje. Kar se tiče časa, kdaj odrine ekspedicija, je omeniti, da bode koncem julija Nil že toliko narastel, da bodo mogli parniki od Assuana dalje voziti. Abisinska misija angleškega admirala Hewetta se je ponesrečila. Abisinski kralj neče nič vedeti o kakem pogajanju z Angleži in je celo prepovedal Hewettovim ljudem prodajati živež; po drugih poročilih je pa ekspedicija bila v Addovi, kamor je prišla 6. maja, prijazno vsprejeta.

Dopisi.

S Primorskega 20. maja. [Izviren dopis.] (Stritarjevo prepričanje o sedanjem stanju slovenske narodnosti.) Kdor se spominja iz šolskih let srečnih utisov, ki mu jih je napravil Stritarjev javni nastop v slovenskem slovstvu, ne more se znebiti z lahka prepričanja, da tega pisatelja odlikuje posebna bistrost in premišljenost. Saj so bili ravno njegovi prvi pojavi polni soli in popra, in izvedeli smo takrat, da odslej bomo imeli lite-

rata mej nami, ki bo neusmiljeno bičal, kar je kritike potrebno. Če tudi je temu plodovitemu in učnemu pisatelju in pesniku pozneje mladeniški ogenj v veliki meri ponehal, premišljenosti pa mu vendar ni mogel noben Slovenec odrekat, in smo videli, da se je kritik Preširnov vedno trudil, kako bi pravo pogodil in če tudi daleč od domovine, kako bi slovensko slovstvo po potrebah in sposobnosti našega naroda bogatil sam in v to druge z vzgledom spodbujal. Zaupanje je torej ostalo, da Stritar ne stori za slovenski narod nikakega koraka, ki bi ga ne bil prej dobro preudaril, in tako smo z veliko radovednostjo opazovali, kako jo je v politiki vodil, potem ko ni davno, kar je začel v „Ljubljanskem listu“ objavljati svoja tedenska „Dunajska pisma“.

Stritar si je izbral v tem najnovejšem slovenskem dnevuiku pod črto prostor za raznotera premišljevanja in mnogotere nasvete, katere namerava slovenskemu svetu izročiti. Moramo tedaj tukaj plod njegovega duha soditi po prostoru, ki si ga je izbral. Do sedaj nam je ponudil že lepo kito nasvetov in naukov, ki se drže večinoma v splošni obliki, in torej imajo že za nasprej lastnost, da se raztezajo na ves narod, da zadenejo z obširnimi okvirjem prav to in pa ono, ali ob jednem se pregrešajo tudi v tem, da jih mora slišati tudi oni del naroda, katerega ne zadevajo. Največ napaka pa smo zasledili v tem, da gospod Stritar prepogostem generalizuje in tako deli kazni in plačilo vsemu narodu namesto določenim oddelkom vsega naroda.

Najhujše jo je pa zasolil v zadnjem pismu od dne 17. t. m., in sicer s tem, da svetu objavlja nekako srečno stanje, v katerem se zdaj nahaja neki ves slovenski narod.

Da mu ne bomo delali krivice, povemo naravnost, da ima pred očmi neke malenkostne in dvomljive koncesije, ki jih je vlada podelila kranjskim Slovincem s tem, da jim je n. pr. dovolila pouk v nekaterih predmetih na srednjih šolah tudi v slovenskem jeziku, in morda še kako drugo za **gotovo bodočnost neznamno mrvico**, in ta dvomljiva pridobitev jako pohlevnemu g. Stritarju zadostuje; on je ž njo tako zadovoljen, da jo razglaša, kakor da bi bila podeljena Slovincem vseh pokrajin, in kakor da bi Slovenci ne bili „za sedaj“ v nobeni nevarnosti več. Prepričan je sicer, da nismo še vsega dosegli, „kar imamo želeti ali zahtevati; ali naša narodnost“, modruje dalje, „zdi se mi za sedaj že dovolj utrjena in zagotovljena, tako da se nam ni bati za njo, če hočemo pametni biti ...“

To in jednako modrovanje nas je v naši pokrajini silno osupnilo, in s kraja nismo verovali, da bi mogel naš slovstveno vedno zaslužni bistri kritik kaj takega objaviti. Ob jednem so nas te besede jako užalostile, ker se glasé kot največja ironija v primeri z dejanskimi in sedanjimi razmerami slovenskega naroda, in ker nam utegnejo v hudem stanju naše gorje samo še pomnožiti. Nasprotniki naši take izjave hlastno ponatisnejo in navedejo po pravici, če tudi kriv, pa zanje vendar dober dokument, kakor da bi v resnici Slovenci stali na onih trdnih tleh, ki se „hočejo“ g. Stritarju kot taka „dozdevati“.

 Dalje v prilogi.

se je popel po neumorni svoji marljivosti in neomahljivi vztrajnosti do visokosti samostojnega umetelnika. Njegov oče, Pavel Šubic, bil je podobar in v njegovi delalnici vzbudil se je sinu Štefanu umeteljniški čut, katerega je negoval in razvijal ter blažil ob vzglednih umeteljniških uzorcih. Izdeloval je po svojeručno risanih načrtih: oltarje, tabernakelje, svetnike, s kratka, vse cerkvene reči, katere je ob jednem sam pozlacheval in bojisal; slikal je na platno in steno: z oljnatimi bojami in al fresco svete podobe za raznovrstne cerkve po vsem Kranjskem in Dolenjem Štajerskem. Za Poljansko cerkev je izdelal altarje v arhitektonskem, podobarskem, pozlatarskem in slikarskem pogledu; istotako nahajajo se na pr. v Celji v kapucinski cerkvi in v kapeli sv. Maksimilijana na tamošnjem pokopališču slike od njegove roke ... Baš zdaj izdeluje se po njegovem črteži krasen tabernakelj za Poljansko cerkev.

Nij čudno torej, temveč po vsem naravno je, da je njegovim sinom tako rekoč že prirojena umeteljniška nadarjenost, katero je za umetelnost naidušeni oče zgodaj vzbujal, razvijal in plemenitil,

ter jih zavedel na pravi pot sistematičnega umeteljniškega izobraženja.

Ko sta si sinova, Janez in Jurij, doma prisvojila potrebne prvotne, osnovne pojme o slikarstvu, dal ju je v Ljubljano k slikarju Wolfu, kjer sta se pripravljala za daljši svoj poklic. Od Wolfa poslal je Janeza v Benetke na akademijo „delle belle arti“, kjer se je učil in vežbal tri leta. V tretjem letu dobil je ondu premijo (diplom) za svoj s kredo risani karton „Rafaelova smrt“. Fotografski posnetek tega kartona bil je razstavljen v Ljubljanski reduti 1875. l. in se je tudi v tamošnjem slovenskem gledališču predstavljala živa podoba te slike. Original tega kartona nahaja se tu na Šubičevem domu.

Iz Benetk šel je Janez Šubic 1875. l. v Rim; tam je bil dve leti završevaje svoje slikarske studije po vzgledih nesmrtnih italijanskih slikarjev. Ondu je izvršil sliko sv. Martina za Šmartno pod Šmarjino Goro. Iz Rima napravljaj je razne izlete, mej drugim tudi v Napolje. — Iz večnega mesta se je preselil na Dunaj, kjer se je vežbal v Hans Makartovi šoli ter sodeloval v času cesarjeve petindvajsetletnice

Mi se v resnici čudimo, kako more mož bistrega uma, ki sam trdi, da „pregleduje in premišljuje naše stanje“, s takimi objavami slovenskemu narodu toliko neresnice v obraz metati! Prvič so vse vladne malenkostne koncesije brez stalne podloge, in še koncesije gledé na srednje šole je naučno ministerstvo tudi za Kranjsko samo kot za poskušnjo podelilo in proglasilo. Če se ta poskušnja vladi **opíše**, kar se lahko zgodi, kot neugodna, vzame ista vlada tudi Kranjskim Slovincem te podelitve. Tudi na Kranjskem torej slovenska narodnost ni toliko „zagotovljena“, kolikor hoče g. Stritar misliti, in kolikor je dovoljeno iz takih malenkosti „utrjenje narodnosti“ zagotavljati. Drugod, po vseh drugih slovenskih pokrajinah pa še takih podelitev neso Slovenci doslegli, in g. Stritar naj si za nadaljnja premišljevanja tudi za politiko blagovoli zapomniti, da Slovenci prebivajo tudi še po drugih pokrajinah in ne samo tam, kjer ima on svojo ožjo domovino.

V tako ozkem smislu se nikomur ne spodobi govoriti o vseh Slovincih, kakor je to gosp. Stritar storil, in z veliko nejevoljo moramo tukaj glasno protestovati, da bi bilo komu dovoljeno govoriti o podelitvah gledé na primorske, štajerske, koroške Slovence, kjer ima kdo za kak namen samokranjske Slovence pred očmi. Ravno Slovenci zunaj Kranjske pa neso od vlade čisto nič doslegli, kar bi dajalo povod tolažbi, da se nam ni bati za obstoj naše narodnosti, in Slovincem na Koroškem, Primorskem in Štajerskem se pod prejšnjimi vladami gledé na bodočnost ni nikdar slabše godilo, nego se zdaj godi. G. Stritar naj dobro pomisli, kakega mišljenja namestnike imamo v teh pokrajinah, pa bo drugače sodil. Naj pride pogledat v naše šole, k našim okrajnim in porotnim sodnijam, pa bo vedel, kako se sodijo ljudje naše narodnosti v jeziku, katerega ne umejo. Prepričat naj se pride, kaj je dovoljeno Italijanom na Primorskem, pa Nemcem na Koroškem in Štajerskem, potem mu bode zasvetila druga luč o utrjenosti za našo bodočnost. Ali g. Stritar ne bere „Mira“, „Slov. Gospodarja“, „Soče“, „Eдинosti“ in drugih poročil iz imenovanih pokrajin, da se tako po krivici ziblje v sladkih nadah za našo bodočnost? Pa če tudi iz takih virov ne zajemlje dejanstev, iz katerih izvaja svoje za nas neverjetne posledice, bi moral vendar pa od drugod izvedeti dejanske razmere o našem stanju, kajti le na taki podstavi človek odločno sodi, „pregleduje“ in „premišljuje“. Pa če se že gospodu Stritarju dozdevajo naši časniki premalo pametni, bi moral vendar premišljene naše politike ločiti od mladih in nepremišljenih, in mi menimo, da imajo naši deželni in državni poslanci pravico zahtevati, v celoti prištevat se k premišljenim politikom.

Ravno naši državni zastopniki pa so tudi v najnovejši dobi v državnem zboru celemu svetu opisali žalostno in neznosno stanje Slovencev po raznih pokrajinah. Kar je n. pr. Vitezić letos razkril o Istri, to velja za vso Primorsko; kar so pojasnili letos naši poslanci o Štajerski in pred par leti tudi o Koroški, to je vse resnica, ki se vedno v hujših oblikah kaže, in mora tudi g. Stritar v to verovati, ko ima pred seboj zanesljive priče samih naših za-

stopnikov, in mu morajo izjave poslednjih znane biti v toliko večji meri, kolikor je pokazal v posebnem Dunajskem pismu, da vé, kako se zastopniki sedanjé dobe obnašajo po raznih parlamentih.

Verojetnih virov torej g. Stritar ni pogrešal, in kot kritik na drugi strani bi bil moral jednako premišljeno soditi in oglašati se o stanju naše narodnosti in naših pridobitvah ali še bolje o zavrnitvah naših pravic. Krivice, ki se nam torej godé, krivice, ki nam ne dajó pokoja gledé na našo bodočnost, je g. Stritar s svojimi izjavami v poslednjem Dunajskem pismu tudi sam pomnožil, in ker ga imamo za poštenjaka v preiskavanjih, se trdno nadejamo, da to krivico v tu opisanem smislu zavrne.

Če bodo nam taki možje vkljub raznim in leto za leto vsak dan ponavljanim pojasnilom tavalili v temi in razglašali krive nazore o našem sedanjem stanju, potem si moramo misliti, da je pouk gledé na nižje ljudstvo za ta del še neuspešniši, popolnem brez sledú; potem je bolje, da poberejo naši listi z vsemi delavci vred kopita in izročé narod onim silam, katerim g. Stritar pripisuje vse dosedanje pridobitve našega naroda. Kaj bi se rodoljubi trudili, ko po g. Stritarji naš narod doseže vse brez zaslug naših delujočih rodoljubov. Pa obračunimo za resno! G. Stritar piše v Dunajskem pismu tudi to-le: „Ne dosežajmo, česar ne moremo doseči, ne zahtevajmo, kar se nam ne bode nikdar dalo, kar se nam dati ne more.“ — Te besede so non plus ultra dosedanje naše politike. Po takem bi mi ne smeli še toliko pohlevni biti, da bi zahtevali primernejše administrativno vladanje nad Slovenci, da bi se vsaj v tem smislu združili; potem na Koroškem, Štajerskem, Primorskem ni nam dovoljeno nikdar prositi srednjih, oziroma najmanjših ljudskih šol; potem naj nas na ječo in smrt še vedno po tuje osnovane sodnije s tujimi porotniki obsojujejo, in naj Nemci in Italijani z nami počenjajo na vso bodočnost, kar mirno in celo demonstrativno počenjajo zdaj proti Slovincem, razkosanim po raznih pokrajinah itd. itd. Pa mirna Bosna! Srečno, g. Stritar!

Z Dunaja 20. maja. [Izv. dop.] Učeni naš rojak gosp. prof. dr. Karol Glaser prejel je od naučnega ministerstva častno ponudbo, da nadaljuje in dovrši etimologički sanskrtski slovar, ki ga je pričel februarja meseca 1884 v Pragi umrši češki učenjak Vaniček. G. prof. dr. Glaser je to Slovence in njega častečo donudbo vzprejel, svojo potovanje v Pariz odložil, ter se pred kratkim podal iz Dunaja, kjer je zopet prebil nekaj dni, v Prago. Slovenci si pač smemo čestitati, da štejemo mej svoje odločno narodne može učenjaka, katerega izvanredno zmožnost pripoznala je cesarska akademija znanostij in sedaj zopet naučno ministerstvo. Čehi imajo v vsakej stroki lepo število učenjakov, a po umrlem Vaničku neso našli moža, ki bi bil sposoben, nadaljevati pričetno delo. In glejte! tacega moža našli so v Slovincih, in ta učenjak je gosp. dr. Glaser! Poljakom spisal je naš rojak poljsko — sanskrtsko slovnico! V nemških strokovnjaških listih vzprejemajo se razprave g. prof. dr. Glaserja. Izmej naših listov priobčevali so posebno „Slovenski Narod“, bivša „Zora“, „Kres“, „Eдинost“ in v novem času tudi „Zvon“ Glaserjeve spise. In uverjen sem, da

Slovenci zelo radi čitajo Glaserjeve spise, ker obdelavajo polje, ki ga do danes nihče izmej Slovencev ni obdeloval; in ker prof. Glaser ume pisati popularno, za to se njegovi spisi čim bolj prikupujejo.

Iz Ptuja 21. maja. [Izv. dop.] Precej dolgo časa smo molčali, nadjaje se, da dosežemo toli zaželjeni mir. Toda zaman. Naši vitezi nemajo miru in ker nemajo drugega posla obirajo nas v židovskih listih. Naše mestice ima mnogo takih obiračev, huj-skačev, postopačev in še mnogo drugih „nebodijih-treba“. Njih posel obstoji v samem denuncijanstvu, njihovo tuhtanje pa je vedno škodoželjnost; kamor stopiš, stoji ti že denuncijant za hrbtom in ako ti taki ovaduhi neso znani, izgubljen si! Te druhalj se je treba ogibati in to že gre, ker so poznati. Imena tacih ljudij priobčevati, zdi se nam nevedno, ako pa bode to ščuvanje dalje trajalo, potem pa bodedo tudi mi zgrabili za drugo orožje. Zapomnijo pa naj si te baže ljudje, da to, kar oni zamorejo, zamoremo tudi mi. Povod k temu dopisu daje mi neki danes v „Tagespost“ priobčeni dopis, zadevajoč izlet tukajšnjih Slovencev k sv. Margareti. Slovenski pevci — ne Čitalnica — prirejajo namreč marljivo izlete. K pevcem pridružijo se tudi drugi Slovenci. To pa se zgodi prav tiho, vendar se zbere takoj mnogo občinstva, ko čuje slovensko petje. Tako bilo je tudi pred zadnjo nedeljo pri prijazni sv. Margareti. Od vseh krajev privrelo je poslušat mnogobrojno število občinstva in tudi Ormožki rodoljubi udeležili so se tega izleta. Pevci so peli, zopet drugi so igrali različne šaljive igre v hosti, govorili pa smo, kakor znano, nekateri slovenski, zopet drugi nemški. O politiki ni bilo ne duha ne sluha. Toda že taka nedolžna zabava je tem denuncijantom trn v peti. Koliko so se trudili, da zaprečijo ta izlet, da celo iz časa okrajnih volitev slaboznanega zdravnika, ki pa je znal izprosjačiti spričevalo za slovenski jezik, kajti inace bi ne bil dobil nikdar te službe, naprosili so, da naj nam žuga z — nalezljivo boleznijo! Potem pa naj kdo reče, da neso ti ljudje skrbni za naše ljubo zdravje in Bog se ga vedi za kaj še vse, kajti inace privoščili bi nam gotovo gostilno v „Nar. domu“. Ti denuncijanti denuncirali so danes vse udeležence tega izleta! Radi bi vedeli, kaj so jim naši izleti mari! Ali mi kedaj o vaših pišemo? Zabavajte se, kolikor vam ljubo, ali nas pustite pri miru. Toda mi dobro vemo, kaj hočejo naši denuncijanti in njihova vlačuga. Nevošljivost, hudobija, jeza, da se vam kaj jednacega ne posreči, povod je tej denunciaciji! Za danes ne več, odslej se bomo večkrat videli.

Domače stvari.

— (Odlikovanje.) Dosedanji c. kr. stotnik pri mestni komandi v Ljubljani, gospod Viljem Eckel, jako prijazen mož, dobil je, ko gre sedaj v stalni pokoj, dostojanstvo c. kr. majorja.

— (Vse po starem.) Piše nam prijatelj našega lista: „Vse po starem“ tako sem si mislil danes jutraj, ko sem videl na staroslavnem rotovži viseti zeleno zamazano tablo z napisom: Heute Nachmittags um 3 Uhr wird geimpft. Vprašal sem se, vlada li še zmirom nemškovalna večina na rotovži, se li stavijo kože jedino le nemško umečim sinom in hčeram matere Germanije, in koliko stroškov bi

pri slavnostnem sprevodu; pozneje je risal za album tega spreveda, ki ga je naročilo Dunajsko mesto, ter izvršil samostojno skupino: trgovstvo. Potem je bil jedno leto v Pragi, kjer je v družbi českega slikarja Ženiška slikal v „Narodnem divadlu“, pred požarom in tudi pozneje. Na to je dobil nalog od Praškega mesta izdelanje z Ženiškom osmerih historijskih slik v zgradbi Praškega vodovoda; od tega časa živi Janez Šubic na Dunaji, kjer samostojno dela. Nedavno izvršil je razpisane načrte za Kaiserslautern.

Jurij Šubic šel je od Wolfa na Dunaj, na slikarsko akademijo: ondu je bil tri leta in je dobil zlato (Fiegerjevo) svetinjo za najboljšo koncepcijo Schillerjeve pesni: „Der Gang zum Eisenhammer.“ Toda, v kratkem je moral ostaviti slikarsko stojalo, ter zamenjati kist z vojaško puško; dve leti je prebil v Trstu v vojašnici. Ko se je vrnil na Dunaj, risal je za Stritarjev „Zvon“ ilustracije njegovih pesni „Raja“. Žal, da je moral zopet odložiti spretni svoj risalek ter iti prisvojevat Bosno in Hercegovino, vsled česar so v „Zvonu“ prenehale ilustracije. Vrnivši se iz Bosne, izvršil je po državnem naročilu sliko sv. Roka za neko cerkev na Tirolskem; za katero je razen nagrade dobil pri akademski raz-

stavi akademjsko darilo. Potem ga je poslal arhitekt Hansen v — Atene, kjer je v Schliemanovi, v pompejanskem slogu vzgrajeni palači slikal razne prizore, iz grške mitologije in Trojanske vojske. Iz Aten se je preselil Jurij Šubic v Pariz, k českemu slikarju Hýnesu, kateremu je pomagal izdelovati oljnate slike za česko „Narodno gledališče“. Od tega živi vedno v Parizu, kjer slika samostojno. Lani je razstavil v Pariškem „Salonu“ žanersko sliko: „Avant, la chasse“ (pred lovom). Slika predstavlja kmetja iz Normandije, kateri, pripravljajoč se na lov, preiskuje svojo puško. Mož stoji v sobi pred odprtimi vrati, skoz katere sije sonce v sobo. Vrednost slike moremo presoditi po tem, da je dotični odbor od 10.000 napovedanih slik, vzprejel samo kakih 3000 slik. — To sliko je izvršil naš umetelnik na počitnicah v graščini madame Deriver. — Zdaj je znani trgovec z umetniškimi izdelki in pokrovitelj umetelnikov, Sedelmayer, za katerega slikata, razen mnogih drugih, slavni ogerski slikar Mihael Munkaczý in češki slikar Vaclav Brožík, — naročil dve sliki pri našem rojaku, Juriju Šubicu.

Vrta naša brata-umetelnika nahajata se zdaj v najlepši dobi: Janez Šubic ima 33 let, Jurij pa

je stoprv v 29. letu svojega umetelnosti posvečene življenja. Čast mi je poznati oba brata: z Jurjem seznanil sem se bil lani tu na njegovem domu. Jurij je burnega, sangvitskega nraava; doim je Janez bolj miren, rekel bi otožen. Po svoje umetelniki smeri sta oba — realista. Janez se drži italijanske šole, glavni predmet mi je: dekorativno historijsko slikarstvo — Juriju pa je vzgled slikar Rahl; v poslednjem času se nagiblje k francoskej realističnej šoli. —

Tu na svojem domu imata izvoljena brata: slikarja nagromadeno bogato zbirko, raznih, v akademijah in na potovanji nabranih posnetkov, studij in obširno strokovnjaško knjižico. Vsa hiša je okrašena s slikami in že od zunaj se jej pozna, da biva jo v njej umetelniki izobraženi ljudje...

Mnogo zanimivega se more tukaj izvedeti, in ko bi hotel navesti sodbo in mnenje, tega ali onega brata, zlasti Janeza o naših žalostnih kulturno umetelniki razmerah, osramotil bi marsikatero „c. kr. Slovence“, ki mu je umetelnost le predmet za neslane dovtype.

Pozno večer sem se ločil od blagih, uzornih ljudij, ter se odpeljal po dolini proti zapadu.

prizadelo, ko bi se razobesila poleg nemške i tablica v slovenskem jeziku.

— (Gozdni pot) v Spodnjo Šiško, kateri je kaj krasno izpeljan, pokvarila sta dva malopridna fanta iz Spodnje Šiške na več krajih. Žandarmerija pa je istima že na sledu in odšla ne bosta ostri kazni. Naj bi vendar fantje tako lepih sprehajališč, ki so v kras vsej okolici, ne kvarili, merodajni uplivni moške pa nerazumne poučevali, da pusté pri miru, kar je za zabavo vsemu občinstvu brez razločka stanú.

— (Podkovska konkurenca) bila je od 30. aprila do uštetega 3. dne t. m. na Dunaji. Udeležilo se je 14 nemških vojaških kovačev (4 Saksonci, 9 Bavarcev, 1 Badenec), 49 c. kr. vojaških kovačev, 10 civilnih kovačev iz Nemčije, 42 civilnih kovačev iz Avstro Ogerske, tedaj vsega vkupe 115 kovačev. Mej vsemi temi dobil je 4. dan t. m. prvo darilo — 50 cekinov — Slovenec gosp. Josip Arzenšek, zdravnik-kovač v c. kr. topničarske kadetne šoli na Dunaji.

— (Vabilo.) Jutri popoldne 25. t. m. bode v gostilni gosp. Ferlinca „pri Zvezdi“ izredni občni zbor „Slovenskega delavskega pevskega društva“ pri katerem se bodo prečitela društvena pravila in stavili razni nasveti. Opozorjamo p. n. prijatelje delavskega stanú in petja, da se blagovolijo mnogobrojno udeležiti te skupščine, h kateri je ustop vsakemu dovoljen. Osnovni odbor.

— (Pod kolesom umrla.) Včeraj zvečer proti 7. uri zavozil je Tone Jaklič iz Iške vasi s težkim vozom v Gruberjevih ulicah, da se je voz z zadnjim kolesom ugreznil. Hišni posestnik Hrovat, ki blizu ondu stanuje, hiti na pomoč, s svojo 63 let staro ženo Marijo Hrovat. Z železnim drogom udi-gujeta mož in žena zadnji del voza, mej tem ko je Jaklič konje nagnal, da bi izpeljali. V hipu, ko konji potegnejo, se Mariji Horvat zdrsne, pade pod voz in kolo jej je zdrobilo glavo, da je bila pri tej priči mrtva.

— (Redka priloznost) si prelepih Lipičanskih konj, čiste in mešane Arabske krvi, kupiti bo 3. junija, kateri dan bo v Lipici očitna dražba (katere že 18 let ni bilo). Na tej se bo 16 konj (brez napak od 2—4 let) prodalo in sicer 5 žrebičev in 11 kobilic. Dražba se bode pričela ob 1/2 11. Ne zamudite toraj priloznosti Slovenci, ki ste prijatelji konjiču tej najlepši živali, se isti dan v Lipico podati. Ko bi se vam tudi ne posrečilo Arabskega konjiča domov pripeljati, ne bode vam žal, da ste Lipico, najlepši kraj v Tržaški okolici in že čez 300 let slovečo dvorno kobilarno vidili. Lipica je 1/2 ure od Sežanske postaje oddaljena.

— (Stari petdesetaki) bodo se seveda morali umakniti novim namestnikom. Shajali se bodo pa le počasi nazaj od vseh stranij sveta — Bog vé, če kateri ne ostane pa v roki kakega culukafer-skega glavarja, kateri ga brani kot posebna rari-teto? Če mi norimo za tujim denarjem, kaj da bi ne Culukafer? In tako se bode sešlo, da ne bo več vseb nazaj. Tisti pa, ki se bodo vrnili, stari bodo, trudni in od sile počitka željni. Kdo pa je tudi toliko pota storil po človeških rokah križem svetá, kakor le-ti? Od 25. avgusta 1866 so, shodivši v nekoliko čneh, bili zmirom na nogah, sedaj pa jih kličejo nazaj. In zbirali se bodo kakor čebele po svojih panjovih! Do 31. maja 1885 bodo dobili od-prto pri vseh cesarskih denarnicah in uradih avstro-ogerskega cesarstva in veljali toliko, plačali tako dobro kakor so poprej. Od 1. junija 1885 pa do 31. maja 1886 se bodo za staro plačilo jemali le pri c. kr. centralnih denarnicah na Dunaji in pri kr. ogerski centralni denarnici v Budapešti, a pre-menilo se jih bode v tem času tudi lahko v vseh za to poverjenih denarnicah in uradih. Od 1. ju-nija 1886 naprej ne bodo vzprejemani več od cesarskih uradov za plačilo, pač pa jih bode še mogoče zmenjevati pri glavnih deželnih, deželno-finančnih, deželno-plačilnih uradih in pri centralnih denarnicah. Od 1. junija 1888 pa do 31. maja 1889 treba bode s kolekovano prošnjo potrkati pri c. kr. državnem finančnem ministru na Dunaji, ako se bode stari petdesetak z novim zameniti moglo. Od 31. maja 1889 naprej pa bode zastoj vsa pota, ki jih bodeš storil zavoljo starega petdesetaka!

Telegrama „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 23. maja. V zbornici poslancev predlagal je poslanec Matuš, odsek 18. čla-nov, da pregleda na podlagi dobljenih skušenj

zbornični poslovni red in stavi dotične pred-loge. Predsednik odgovori na neko vprašanje, da bode gledal omogočiti, da peticija Dunaj-skega mesta, zastran podraženje mesa še pride pred odloženjem zborovanja na vrsto. Speci-jalna debata o obrtnem redu se nadaljuje.

Dunaj 23. maja. Pri volitvah v dele-gacijo bili so za Česko izvoljeni česki kandi-dati s 46 glasovi, Nemci so dobili 38 glasov; pri volitvi za Moravsko so se Čehi uzdrže-vali glasovanja; za Kranjsko je izvoljen grof Hohenwart.

Razne vesti.

* (Turškega sultana neveselo živ-ljenje.) Sultan se tako boji svojih bližnjih ljudij, da vedno nosi pri sebi nabasan revolver, katerega samo takrat dene od sebe, kadar moli, kajti po koranu je prepovedano pri molitvi pri sebi imeti orožje. Ker se boji vedno, da ga ne bi kdo umoril, zato je celi dan le v haremú mej ženskami, ali v konjski staji mej konji, ali pa v svojej obširni pesarni. Živali so mu ljubše kakor ljudje, kajti še ženskam prav ne zaupa. Nedavno je dal iz harema neko favoritko in prisilil jo živeti z drugim možem, in to iz prav ni-čevnega uzroka. Ko je on namreč pri molitvi polo-žil na stran svoj nabasani revolver, pritekel je nje-gov sinček, dete te favoritke, in začel se je igrati z orožjem. Sultan je vsled tega napravil velik hrup, kajti mislil je, da je mati naščuvala dečka, da naj ustrelji svojega očeta. Sultan se čuti najvarnejšega mej konji, psi, ptiči in drugimi živalimi, katerih je veliko na njegovem dvoru. V njegovih stajah je sko-raj 1200 konj, katere on neguje in krmi, ne da bi jih komu pokazal. Ko se naveliča konj igra se s ptiči, ki jih je polno v sobah v njegovej palači in v njegovem parku. Po dvorišči teka na tisoče golobov najrazličnejših plemen. Ko se naveliča razgovarjati se s ptiči gre skušati v park nova ognjestrelna orožja, katerih mu morajo vedno preskrbeti. Vse te igre stojé, kar se razume samo po sebi, silno ve-liko denarja. Pa za to se dosti sultan ne meni, ka-dar mu manjka denarja, pošlje svojega adjutanta k kakej državnej blagajnici, in veli pobrati, kar je tam. Zato govori narod: da sultan Mahmud ni imel nikoli dovolj krvi, Medžid nikoli dosti žen, a Ha-mid bode pa kmalu požrl denar cele države.

Stavbena dražba

bode v mestnem uradu v Rudolfovem v 26. dan maja 1884 ob 8. uri dopoldne za oddajo zidarskih, mizarskih, tesarskih, ključarskih, steklarskih in plesarskih del v dodelanje poslopja „Narodni dom“ v Rudolfovem.

- I. Zidarska dela: stene 36 m. 30 cm. dolžine, 7-60 m. vi-sočine, 74 stopnic s 4 stebri, obokan mostovž 17-65 m. dolžine 2 m. širjave, omet za celo poslopje, izimši pri-tlične prostore, dolgost po-slopja 26-65 m., širokost 18 m., visokost 11-90 m., za 2800 gld. — kr.
- II. Mizarska dela: Tla 466 m.² površine, 17 dvokrilnih, 11 jednokrilnih vrat, 13 oken, popraviljanje in natikanje 42 oken, 74 stopnic za 1604 " 90 "
- III. Tesarska dela: Strop 166 m.² na trame in strop 300 m.² na deske, podboji in odvodi za 1227 " — "
- IV. Ključarska dela za 55 oken in 28 vrat 477 " 30 "
- V. Steklarska dela za 55 veli-kih oken 4 mala okna in 5 vrat 244 " 10 "
- VI. Barvanje oken in vrat 349 " 90 "
- VII. Barvanje 8 sob za 96 " — "

Stavbeni odbor.

Poslano.

Neizogibljivo! S to besedo začenja se anon-sa v današnji številki, katera priporoča novo, po slavnem zdravniku dr. Pinkas-u izumljeno sredstvo (lase ustvarjajoča tekočina), katero je pri izpadanju las, plešcih, golobradcih in osivelih že neverjetno mnogo koristilo in doslej v svojih uspehih ni bilo še doseženo. Nečemo na dolgo in široko razkladati ter hvalisati to iznajdbo, kakor bi za-sluzila, temveč opozarjamo p. n. čitatelje na dotično anonso in priporočamo poskusiti s tem sredstvom. Ako ne bi imelo uspeha, pripravljen je izumitelj denar brez ugovora povrniti.

Umrla so v Ljubljani:

19. maja: Ana Lampič, kajžarjeva hči, 4 leta, Ilo-vica št. 7, za davico. — Amalija Kontny, vojskega ko-larja hči, 3 mesece, Hilšerjeve ulice št. 5, za katarom v črevesu.

20. maja: Matevž Čep, komis, 22 let, Kravja dolina št. 11, za jetiko. — Marija Kavčič, postrežnica, 58 let, Hra-dekijeva vas št. 2, za

21. maja: Marija Perovšek, delavčeva hči, 10 let, Opekarska cesta št. 25, za jetiko.

V deželnej bolnici:

17. maja: Jurij Knez, gostač, 63 let, za prsno vo-denico.

19. maja: Peter Koch, marker, 57 let, za spridenjem jeter.

Tuji:

dne 23. maja.

Pri Slonu: Karpelaš iz Prage. — Mukvič iz Reke- — Hachl iz Laškega trga.

Pri Malici: plem. Weisenthurm z Dunaja. — Dr. Schelle iz Trsta.

Pri avstrijskem cesarji: Giller z Dunaja.

Pri bavarskem dvoru: Köber iz Budimpešte. — Kinstler iz Maribora. — Praschen iz Celja.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
23. maja	7. zjutraj	745-53 mm.	+10-6° C	sl. jvz.	d. jas.	0-00 mm.
	2. pop.	743-80 mm.	+19-3° C	sl. jvz.	jas.	
	9. zvečer	743-28 mm.	+12-4° C	sl. vzh.	jas.	

Srednja temperatura +14-1°, za 0-7° pod normalom.

Tržne cene v Ljubljani

dné 24. maja t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	7	80
Rež,	5	53
Ječmen	4	87
Oves,	3	25
Ajda,	5	30
Proso,	5	53
Koruz,	5	40
Leča	9	—
Grah	9	—
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	2	32
Maslo, kilogram	—	94
Mast,	—	86
Špeh frišen	—	64
" povojen,	—	74
Surovo maslo,	—	85
Jajca, jedno	—	2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	64
Telečje	—	66
Svinjsko	—	74
Koštrunovo	—	40
Kokoš	—	45
Golob	—	18
Seno, 100 kilogramov	2	05
Slama,	1	78
Drva trda, 4 kv. metre	7	—
" mehka, " "	4	50

Dunajska borza

dné 24. maja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	80	gld.	45	kr.
Srebrna renta	81	"	25	"
Zlata renta	101	"	80	"
5% marcna renta	95	"	75	"
Akcije narodne banke	854	"	—	"
Kreditne akcije	308	"	50	"
London	122	"	35	"
Srebro	—	"	—	"
Napol.	9	"	70 1/2	"
C. kr. cekini	5	"	74	"
Nemške marke	59	"	80	"
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	124	"
Državne srečke iz l. 1864	100	gld.	173	"
4% avstr. zlata renta, davka prosta	101	"	85	"
Ogrska zlata renta 6%	122	"	70	"
" papirna renta 5%	91	"	75	"
5% štajerske zemljišč. od vez. oblig.	88	"	55	"
Dunava reg. srečke 5%	104	"	50	"
100 gld.	115	"	25	"
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	122	"	75	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	108	"	50	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	107	"	25	"
Kreditne srečke	100	gld.	176	"
Rudolfove srečke	10	"	19	"
Akcije anglo-avstr. banke	120	"	115	"
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	224	"	—	"

Poslano.

(15—13)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolj okrepljujuče piće,
I kas izkušán liek proti trajnom kašlju plúdevine I
želudca bolestl grkljana I proti méhurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Št. 272.

Razglas.

(350—2)

Pri županstvu Marija-Gradec poleg Laškega (Tüffer) razpisana je služba občinskega tajnika z me-sečno plačo 20 gld. a. v. in s prostim stanovanjem. Zahteva se popolno zmožnost slovensčine ter sloven-sko uradovanje.

Prošnje naj se uložijo do 29. junija t. l. pri ome-njenem županstvu.

Županstvo Marija-Gradec poleg Laškega,

dné 19. maja 1884.

Župan: Klezin.

V kavarni pri Slonu vsak dan sladoled.

Pristna slivovka:

1883. leta slivovka . gl. 39 1883. leta bela vina gl. 10
1878. " " 50 1879. " " 16
1883. " tropinec . " 30 Pristni vinski jesih " 9
prodaja po hl. (224-8)

Jos. Kravagna v Ptuj, Štajersko.

Važno za gostilničarje!

Podpisani naznanjam, da imam v zalogi, kakor vsako leto, vsake velikosti

ledenice (Eiskasten),

v katerih se dadó dobro hraniti jedi in pijače; tudi popravljam stare in zamenjam z novimi.

Vnanja naročila izvršujem takoj in točno.

Janez Podkrajšek,

(212-8)

v Ljubljani, Trnovo št. 19.

Umetne

(32-39)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem amerikańskem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,
poleg Hradeckýjevega mostu, I. nadstropje.

MOKA

iz najboljše prave banaške pšenice, popolnem suha, v lastnem umetnem mlinu na valarje napravljena, prodaja po najnižjih cenah na debelo in drobno

M. J. GVIARDIA,

(279-8)

v Ljubljani, v Slonovih ulicah št. 50.

JOSIP RAUNICHAR,

v Ljubljani, Židovske ulice št. 6,
priporoča svojo bogato zalogo (178-10)

čevljev

za gospode, dame in otroke,

dobro in elegantno izdelane, po najnižji ceni.

C.k. privilegij za izboljšanje šivalnih strojev.

Ivan Jan,

v Ljubljani, Hôtel Evropa.

Zaloga vsakovrstnih šivalnih strojev

za družine in rokodelce, rabljivih za vsakotero šivanje. (113-16)

6letna garancija!

Podnik brezplačno. Na mesečne obroke po 4-5 gl.

5000

1 (788-41)

ostankov sukna

(po 3-4 metre), v vseh barvah, za polno možko obleko, pošilja po poštne povzetji, ostanek po 5 gl.

L. Storch v Brnu.

Ako bi se blago ne dopadalo, se more zamenjati.

Uzorci proti pošiljavi marke za 10 kr.

Železna

ročna vozila

in
kolesa za vozove

vsake vrste.

CARL MORGENSTERN & Comp.

Tovarna strojev za plinske vodne in trombone naprave. (298-4)

Wien, Fünfhaus, Gasse 6.

Uljudno naznanjam slav. p. n. občinstvu, da sem prevzel

krčmo „pri Guziji“ v Šiški.

Za okusna jedila, dobro vino in izvrstno Koslerjevo pivo, vse po najnižji ceni, bodem vedno skrbel. Obilnemu obiskovanju priporoča se

z odličnim spoštovanjem

Iv. Kavčič.

(351-2)

ADOLF EBERL,

stavbeni in pohištveni barvar. Izdelovalec slikanih napisov. Lakirnik.

Lastna fabrikacija

oljnatih barv, lakov in firnežev.

Prodaja na debelo in drobno.

Ljubljana,

(301-4)

Marijin trg, tik frančiškanskega mostu.

Cenilniki se pošiljajo na vse strani, kdor jih želi.

Takoj delujoče.

Uspeh zagamčen.

Neizogibljivo!

Denar dobi vsaki takoj povrnjen, pri katerem ostane moj sigurno delujoči

ROBORANTIUM

(brado ustvarjajoče sredstvo)

brez uspeha. Ravno tako sigurno pri

plešah, izpalih in osivelih lasih.

Uspeh po večkratnem močnem utrenji

zagamčen. Pošilja v steklenicah po 1 gl.

50 kr. in v steklenicah za poskus po 1 gl.

J. Grolich v Brnu.

V Ljubljani se dobiva pri g. Eduardu Mahr-u; v Trstu Peter Slovic, via Sanità 13; v Gorici lekar C. Cristofolletti; v Reki lekar C. Šilhavy; v Celji Ed. Pellé; v Mariboru J. Martinz; v Rovinji lekar G. Tromba.

Tam se tudi dobi:

Eau de Hébé, orijentalno lepčilno sredstvo, ki naraja nežnost, belino in obilnost, telesa, odstranjuje pege in lase cena 85 kr.

Ni sleparija!

(333-2)

Zdravniške kapacitete v inozemstvu zapisujejo dr. Popp-ovo Anatherin ustno vodo kot najboljšo sredstvo za usta in zobe.

Gospod dr. J. G. Popp,

c. kr. zobozdravnik,

Wien, I., Bognergasse 2.

Podpisani z zadovoljstvom izjavlja, da je rabil Vašo Anatherin ustno vodo, kakor tudi Anatherin zobno pasto in ju more najbolje priporočati. (216-1)

V Bukareštu, 11. decembra 1881.

Dr. Vladesco,

profesor na medicinski fakulteti v Bukareštu, načelni zdravnik Coltzove bolnišnice, član mnogih rumunskih in inozemskih društev, imejitelj mnogih redov.

Dobiva se v Ljubljani pri lekarjih J. Swoboda, G. Piccoli, V. Mayr, Jul. pl. Trnkoczy, E. Birschitz, dalje pri trgovcih Ant. Krisper, Ed. Mahr, J. Karinger, F. M. Schmidt, V. Petričič, L. Pirker, P. Lassnik, Terček & Nekrep; v Postojni: A. Leban, lekar; v Skofjeli Lokit: C. Fabiani, lekar; v Kočevju: J. Braune, lekar; na Krškem: F. Bönches, lekar; v Idriji: J. Warta, lekar; v Kranju: K. Šavnik, lekar; v Litiji: J. Benes, lekar; v Metliki: Fr. Wacha, lekar; v Novem mestu: D. Rizoli in J. Bergman, lekarja; v Trebnjem: J. Ruprecht, lekar; v Radovljici: A. Roblek, lekar; v Kamniku: J. Močnik, lekar; v Crnomlju: J. Blažek, lekar; v Vipavi: V. Kordas, lekar; v Pontafu: P. Osaria, lekar.

VIZITNICE

v elegantnej obliki priporoča po nizkej ceni

„Narodna Tiskarna“

v Ljubljani.

V „Narodnej Tiskarni“ in pri Jan.

Giontini-ju v Ljubljani

se dobiva:

Časnikarstvo in naši časniki.

Spisal *

Stat nominis umbra.

Cena 70 kr., po pošti 5 kr. več.

Vlahov.

Lek, pripravljen po Romanu Vlahov-u v Šibeniku (v Dalmaciji).

Podružnica: V Trstu, Via della pesa št. 8.

Ta lek je z dekretom od visokih e. kr. oblastij poskušan in od mnogih medicinskih redkosti priporočen.

Patentovala ga je vlada združenih držav Severo-Amerikanskih in odlikovala z zlato svetinjo!!

Kako se je priljubil ta lek v zadnjih desetih letih pri velikem občinstvu, kažejo mnogobrojna spravevala in zahvalna pisma, ki so došla izumitelju.

Ta lek gotovo pomaga pri slabem prebavljenju, koliki, zlatej žili, pomanjkanju apetita, prehajalnej mrzlici, slabem in pokvarjenem želodcu, ženskih boleznih, glavobolji, kroničnih boleznih na jetrah in vranici in pri morskej bolezni itd. itd. Zlasti služi za notranje čiščenje in sploh jako utrjuje zdravje.

Vsaakej steklenici pridana je brošura z nakazilom, kako rabiti.

Da se pa izogne ponarejanju, prosimo p. n. kupovalce paziti na to, da je na steklenici samej, na napisnem listku in v brošuri ime **Romanu Vlahov** zaznamovano in ravno tako užgano na zamašku. (340-2)

Zaloga imajo: v Ljubljani: H. L. Wenzel, M. Kirbisch, Ant. Stupan, Fran. Erfelt, G. Gnesda, J. Trinker, Luka Tavčar, lekar G. P. eolli, Ivan Caleari, M. Voltmann, Rud. König, restavratör južne železnice; v Laških Toplicah: Teodor Gunkel; v Laškem trgu: W. Gedlicka, hôtel Flosser; v Celji: Tom. Schuch, hôtel Elephant, A. Barek, lekar Baumbach, Karol Petricek; v Mariboru: M. Berdaj, Vilhelmina Iratsch, Ivan Pobeschin, Jos. Schibert, sladčicar A. Reichman; v Celovci: Jos. Ivoš; v Beljaku: Pet. J. Merlin, Marija Turnovsky; v Trbižu: A. Fiebinger, hôtel de la Gar.

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodcu,

in nepresežno zoper neustojljive, slabi želodec, smrdeto sapo, napihnjenost, kisel podiranje, ščipanje, katar v želodcu, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v želodcu, preobloženje želodca z jedjo ali pijačo, črve, zoper bolezni na vranici, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar C. Brady, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na dunajski cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešimovem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli; lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Gorici: lekarna A. de Gironeoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celji: lekar J. Kupferschmid. V Kranju: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik. V Radovljici: lekar A. Roblek. V Sežani: lekar Ph. Ritschel. V Crnomlju: lekar Ivan Blažek. V Skofjeli Loki: lekar Karol Fabiani.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenici vtisnena besede: Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodnijsko spravljenost varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim znamenjem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nemalej teh znakov istinitosti, naj se zavrzajo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučajji takoj naznajo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (148-140)

BUDIMSKA

RÁKÓCZY grenőica,

katero so analizovali in označili deželna akademija v Budimpešti, profesor dr. Stölzel v Monakovem, profesor dr. Hardy v Parizu in profesor dr. Tichborne v Londonu, priporočajo profesor dr. Gebhardt v Budimpešti in nedavno profesor dr. Rokitsansky v Inomostu, profesor dr. Zeissel na Dunaji in profesor dr. Sigl v Stuttgartu in druge medicinske kapacitete zaradi njegove bogate vsebine lithiona; posebno uspešno se uporablja pri trdovratnih boleznih prebavnih organov in zaprtjii vode ter se pred vsemi znanimi grenčicami posebno izredno priporoča.

Dobiva se po vseh lekarnah in prodajalnicah mineralnih vod, vedno na novo natočena. Prosi se, da se zahteva izrečno Budimska Rákóczy. (240-13)

Lastniki bratje Loser v Budapešti.

Glavna zaloga naravnih rudninskih vodá in studenčic:

Adelaidin studenec, Bilinska kislá voda, Carinthia-studenec, Emski Viktoria-studenec, Emski hrenček, Franc Josipov grenki vir, Friedrichshallna grenka voda, Gleichbergski Konstantinov vir, Sv. Ivana vir, Emin vir, Klausenski jekleni vir, Giesshüblerska kislá voda, Hallska voda, Hunyadi-jeva grenka voda, Karlsbadská mlínska, Gradska voda in vrelec, Marienbadská križna voda, Preblavská kislá voda, Kron-dorfska kislá voda, Bilinska in Saidshüdska grenka voda, Rodanjska kislá voda, Rakoczy grenka voda, Rogatska kislá voda, Rimski studenec, Ofenski Viktoria-studenec, Selters voda, Sv. Lovrenca jeklena kislina, Karlsbadská vrelská sol, Marienbadská in Hallska voda, Emske pastile, Bilinske pastile itd.

Že 26 let obstoječa trgovina z rudninskimi vodami daje ne samo sanitetnemu uradu, nego tudi vsakemu izmed naročnikov izvirne fakture na razpolaganje, da se vsako lahko preveri, da so sklenice napolnene s pravimi čistimi imenovanimi vodami. S spoštovanjem

Peter Lassnik v Ljubljani. (317-3)

(Popise o vodah in brošure zastonj.)

Zahvala in priporočilo.

Udano podpisani se zahvaljuje svojim kupovalcem za do sedaj skazano zaupanje in priporočila za to sezono svojo bogato zalogo

solnčnikov za gospe in gospode

v iznenadno lepej in velikej izberi, priprosto in najelegantnejše upravljenih po najnižjih cenah; potem

dežnike

v jako bogatej izberi, vsake velikosti, barve in snovi kakor: **bombaž, alpaca, cloth, botany** (blago iz konjske žime), **pol svila, svila, double-face-svila** itd., ravno tako na navadnih, kakor na

patentovanih avtomatnih stojalih,

ki so se tako hitro priljubili, z modnimi palicami po najnižjih cenah.

Specijalitete dežnikov: patentovani samootporni, patentovani samozaporni, v kovčegu shranljivi, dežniki s palico od titanija, ali pa z zlatim stojalom so vedno v zalogi.

Dežniki se kaj naglo in ceno na novo prevlačijo ali popravljajo, ter naročila za dežele izvršujejo se točno po volji naročnika s poštanim povzetjem.

Prekupcem pošlje se na zahtevanje obširne cenilnike.

L. MIKUSCH,

fabrikant dežnikov in solnčnikov,
v Ljubljani, Mestni trg št. 15. (197-6)

Mark 500.000 v najsrečnejšem slučaju.

Velika, od Hamburgske države garantovana denarna loterija se je jako priljubila zaradi mnogobrojnosti dobitkov, ki se bodo izžrebali, in zaradi največje mogoče garantije za točno izplačilo dobitkov. To po določenih načrtu vodi posebna v to postavljena generalna direkcija in vse podjetje nadzoruje država. V malo mesecih se od prvega do sedmega razreda izmed 100.000 srečk jih gotovo izžreba 50.000 z dobitki. Med temi se nahaja glavni dobiček za event. 500.000 mark, specijelno pa:

1 premija á mark 300.000	26 dobitkov á mark 10.000
1 dobiček á " 200.000	56 " á " 5.000
2 dobitka á " 100.000	106 " á " 3.000
1 dobiček á " 90.000	253 " á " 2.000
1 " á " 80.000	6 " á " 1.500
2 dobitka á " 70.000	515 " á " 1.000
1 dobiček á " 60.000	1036 " á " 500
2 dobitka á " 50.000	2.020 " á " 145
1 dobiček á " 30.000	19463 dobitkov á mark 200,
5 dobitkov á " 20.000	150, 124, 100, 94, 67, 40, 20.
3 dobitki á " 15.000	

Od teh dobitkov se jih izžreba v prvem razredu 4000, v skupnem znesku 157.000 mark. Glavni dobiček prvega razreda znaša 50.000 mark in poraste v drugem razredu na 60.000 mark, v tretjem na 70.000 mark, v četrtem na 80.000 mark, v petem na 90.000 mark, v šestem na 100.000 mark, v sedmem pa na event. 500.000, specijelno pa na mark 300.000, 200.000 itd. itd. Za prvo žrebanje velja

cela originalna srečka gld. 3.50,
pol originalne srečke „ 1.75,
četrt originalne srečke „ .90.

Proti pošiljati zneska v bankovcih, po poštne nakaznici ali proti poštenu povzetju se nam došla naročila hitro izvrše. Vsak dobi originalno srečko z državnim grbom in ob jednem uradni načrt, iz katerega se izvz vse podrobnosti, kakor razdelitev dobitkov, dan žrebanja in uloge posameznih razredov. Takoj po žrebanju dobi vsak udeleženec uradno listino dobitkov, katere ima državni grb in jasno navaja dobitke in številke, katere so dobile. Dobitki so izplačujemo po načrtu točno pod državno garantijo. Na zahtevanje smo pripravljene že naprej poslati uradni načrt, in izjavljamo, da srečke, katere ne ugajajo, nazaj vzamemo, ako se nam ob pravem času pred žrebanjem vrnejo, in za nje dobljeni znesek takoj vrnemo. Ker dobimo za te srečke vsak dan mnogo naročil, prosimo, da bomo mogli izvršiti vsa naročila, kakor hitro je mogoče, vsekako pa

pred 31. majem 1884

direktno naročiti se.

Valentin & Co.,
Bankgeschäft,
Hamburg.

(327-4)

Sreča in slučaj igrata pogostem veliko rolo v človeškem življenju in vsak naj jima pusti jedne duri odprte, če se to dá na tako solidni in pripravi način doseči, kakor tukaj.

Našo glavno kolekto je že dolgo posebno obiskovala sreča in mi pazili smo vedno na interese naših cenjenih naročevalcev.

Vsak naš naročnik ima to prednost, da neposredno dobi originalne srečke brez posredovanja manjših prodajalcev. Vsak dobi tedaj v najkrajšem času po žrebanju listino dobitkov, ne da bi jo zahteval, poleg te pa še originalne srečke vselej po v načrtu nastavljenih cenah brez vsakega povišanja.

Pivovarna in gostilna v Žavci.

Usojam se p. n. občinstvu naznaniti, da sem posestvo in pivovarno od g. Žuže, vulgo Kolenca, kupil in vse na novo priredil. — V mojej pivovarni se dobiva izvrstno pivo, ravno na ta način izdelano, kakor Piznsko. Pivo se toči v lastnej gostilnici, dobiva se pa tudi v sodčkih in butelijah. Preskrbljeno je sploh za dobro pijačo in okusno kuhinjo. Tu so tudi lepo opravljene sobe za tujece, potem konjski hlevi itd. itd., ravno tako se lahko vsako uro, bodi-si po dnevi ali po noči, vozniški dobi. Sploh je vse storjeno, da se ustreže p. n. gostom.

S spoštovanjem

Simon Kukec,
pivovar in gostilničar v Žavci.

(338-2)

Preselitev trgovine.

Podpisani s tem naznanja p. n. občinstvu, da je svojo v Zvezdi št. 8 že 33 let obstoječo

urarsko in optično trgovino

preseil

v Zeschkovo hišo, Mestni trg h. št. 8,

vis-à-vis kranjskej eskomptnej banki. — Zahvaljuje se za zaupanje, ki se mu je toliko let skazovalo, in se bode še nadalje prizadeval z dobrim blagom, najboljšo postrežbo in nizkimi cenami k sebi vabiti p. n. kupovalce.

NIKLAS RUDHOLZER,

urar in optik, c. kr. avstrijski in ogerski liferant stražnih kontrolnih ur, zapri-seženi cenicev v optičnih stvarih.

(342-4)

Vaše blagorodje!

Dolgo časa sem bolehal na kataru v želodeci in hudej mrzlici in sem vkljub zdravniški pomoči tako oslabil, da skoraj nesem mogel hoditi. In tu sem se odločil preskrbeti si vkljub mojemu nezaupanju proti tako imenovanim hvalisanim univerzalnim zdravilom dr. Rosov zdravilni balzam, katerega rabim po predpisu. Čez osem dni dobil sem zopet okus do jedi, in ko sem porabil 4 velike steklenice, bil sem popolnem zdrav. Vsi ljudje, ki me poznajo, čudijo se, da tako dobro izgledam, in jaz smatram za svoje dolžnost, izreči najtoplejšo zahvalo za Vaše izvrstno zdravilo in je vsem trpečim na takih boleznih najtoplejšo priporočam. Jaz tudi nemam nič proti temu, da te vrstice objavno porabite, vendar brez mojega imena. Ker hočem Rosov balzam vedno imeti pri sebi, prosim, pošljite mi ga 16 steklenic proti poštenu povzetju. Z velespoštovanjem

J. W., c. kr. nadporočnik 8. poljskega topničarskega polka v Sibiriji.

Hitra in gotova

pomoč boleznim v želodeci in njih posledicam.

Vzdržanje zdravja

obstoji jedino v tem, da se vzdrži in pospešuje dobro prebavljenje, kajti to je glavni pogoj zdravja in telesne in duševne kreposti. Najboljše domače sredstvo, da se prebavljenje uravnava, da se pravo mešanje krvi doseže, da se odstranijo sprideni in slabi deli krvi, je uže več let splošno znani in priljubljeni

dr. Rosov zdravilni balzam.

Izdelan je iz najboljših, krepilno zdravilnih zelišč jako skrbno, upliva uspešno pri vseh težavah pri prebavljenju, osobito pri slabem apetitu, napetosti, bljevanju, telesnih in želodčnih boleznih, pri krči v želodeci, pri prenapolnjenosti želodca z jedmi, zaslinjenju, krvnem natoku, hemeroidah, ženskih bolečinah, pri bolečinah v črevih, hipohondriji in melanholiji (vsled motenja prebave); isti oživlja eso delavnost prebave, napravlja kri zdravo in čisto in telesu dá zopet prejšnjo moč in zdravje. Vsled tega svojega izvršnega upliva je zdaj gotovo in priznано ljudsko domače sredstvo postal in se splošno razširil.

Na stotine pisem v priznanje je na razgled pripravljenih. Razpošilja se na frankirane dopise na vse kraje proti poštenu povzetju svote.

Svarjenje!

Da se izogne neljubim napakam, zato prosim vse p. t. gg. naročnike, naj povsod izrečno dr. Rosov zdravilni balzam iz lekarne B. Fragnerja v Pragi zahtevajo, kajti opazil sem, da so naročniki na več krajih dobili neuspešno zmes, ako so zahtevali samo zdravilni balzam, in ne izrečno dr. Rosovega zdravilnega balzama.

Pravi

dr. Rosov zdravilni balzam

dobi se samo v glavnej zalogi izdelovalca B. Fragnerja, lekarna „k črnemu orlu“ v Pragi, Ecke der Spornergasse Nr. 205-3.

V Ljubljani: G. Ploccoll, lekar; V. J. Mayr, lekar; Eras. Birschitz, lekar; Jos. Svoboda, lekar; J. pl. Trnkoczy, lekar. V Postojni: Fr. Baccaroich, lekar. V Kranju: K. Šavnik, lekar. V Novem Mestu: Dom. Rizzoli, lekar. V Kamniku: Jos. Močnik, lekar. V Gorici: G. Christofletti, lekar; A. de Gironcoli, lekar; R. Kürner, lekar; G. B. Pontoni, lekar. V Ogleji: Delia Damaso, lekar. V Trstu: Ed. de Leitenburg, lekar; G. Prendini, lekar; G. B. Foraboschi, lekar; Jak. Serravallo, lekar; Anton Suttina, lekar; Karol Zanetti, lekar. V Zagrebu: C. Arazim, lekar.

Vse lekarne in večje trgovine z materialnim blagom v Avstro-Ogrski imajo zalogo tega zdravilnega balzama.

Tam se tudi dobi:

Pražko domače mazilo

zoper bule, rane in vnetje vsake vrste.

Ako se ženam prsa vnamejo ali strdijo, pri bulah vsake vrste, pri turih, gnojnih tokih, pri črvu v prstu in pri nohtanju, pri zlezah, oteklinah, pri izmaščenju, pri morski (mrtvi) kosti, zoper revmatične oteklina in putiko, zoper kronično vnetje v kolenih, v rokah, v ledji, če si kdo nogo spahne, zoper kurja očesa in potne noge, pri razkopanih rokah, zoper lišaje, zoper oteklino po piku mrčesov, zoper tekoče rane, odprte noge, zoper raka in vneto kožo ni boljsega zdravila, ko to mazilo.

Zaprite bule in oteklina se hitro ozdravijo; kjer pa ven teče, potegne mazilo v kratkem eso gnojico na se in rano ozdravi. — To mazilo je zato tako dobro, ker hitro pomaga in ker se po njem rana prej ne zaceli, dokler ni vsa bolna gnojica ven potegnena. Tudi zabrani rast divjega mesa in obvaruje pred netom (črni prisadom); tudi belečine to hladilno mazilo pospeši. — Odprte in tekoče rane se morajo z mlačno vodo umiti, potem še le se mazilo nanje prilepi.

V škatljicah po 25 in 35 kr.

(158-6)

Balzam za uho.

Skušeno in po mnogih poskusih kot najzanesljivejšo sredstvo znano, odstrani naglušnost, in po njem se dobi popolno že zgubljen sluh. 1 sklenica 1 gld. av. velj.